

[Arbejdsministeren]

Det siger sig selv, at regeringen ikke kan medvirke til gennemførelsen af det fremsatte lovforslag. Man skulle også synes, at selv fremskridtspartiet kunne erkende, at folketinget med sit store arbejdspress ikke har overskud til at beskæftige sig med forslag på et så lavt niveau som det, det her drejer sig om.

Hans Jørgen Jensen (S):

Med den anvendte sprogbrug i bemærkningerne til lovforslaget om forbud mod arbejdsstandsninger m. v. på sygehuse og plejehjem betegner fremskridtspartiet i realiteten danske arbejdere generelt som ekstremister, fordi de nedlægger arbejdet for at forsvare sig mod enkelte borgere, der føler sig fagligt usolidariske med deres arbejdskammerater. Hvis sådanne personer ikke samtidig fik hjælp, ofte af borgerlige partier her i tinget og borgerlige aviser, ville eksempelvis en Ragnhild Jensen-sag, som der også refereres til i bemærkningerne til lovforslaget, aldrig blive aktuel, og arbejdet ville gå sin rolige gang på sygehuse og plejehjem.

Fremskridtspartiet kritiserer samtidig DKA, Forbundet for offentligt ansatte, ikke ved navns nævnelse, men indirekte ved at nævne Ragnhild Jensen-sagen. Nu taler man også bedst om noget, man ikke har særlig indsigt i, for hvis fremskridtspartiet havde det, ville man vide, at netop Forbundet for offentligt ansatte er et retlinet og højt estimeret forbund, hvis ca. 100.000 medlemmer er gode servicearbejdere i det offentliges tjeneste. På samme saglige måde oplever vi socialdemokrater det for LOs, for FTFs og for Akademikernes Centralorganisations samlede medlemsskare, som er på 1,5 million.

Borgerlige partier og aviser overdramatiserer ofte en sag, når vi en enkelt gang oplever konflikter på arbejdsmarkedet. Jeg vil godt anbefale, at man slår koldt vand i blodet; så handler man klogere og mere velovervejte.

Men når dette er sagt, skal samtidig føjes til, at socialdemokratiet ikke sympatiserer med fysiske blokader mod virksomheder eller institutioner, herunder hospitalssektoren og plejehjemmene, og derfor er vi trygge ved de særlige hovedaftaler, som organisationerne har indgået for at få udført arbejdet på sygehuse og plejehjem og i øvrigt andre livsvigtige funktioner under eventuelle konflikt-situationer.

Fængselsstraf hørte uberettiget hverdagen til for flere hundrede år siden i danmarkshistorien, men vi lever ikke i 1734, hvor et kongeligt reglement taler om straf, efter omstændighederne på livet, for at strejke. Vi lever i 1980'erne. Det gør fremskridtspartiet åbenbart ikke; det er der heller ikke noget i deres politik der tyder på. Organisationerne kan sammen finde saglige løsninger.

Socialdemokratiet må afvise lovforslaget med den begrundelse, at det er unødvendigt og slet ikke i pagt med tidens ånd på det moderne arbejdsmarked.

Brøndsted (V):

Forslagsstillerne er bekendt med, at der uden speciel lovgivning – en lovgivning, der kriminaliserer kollektive arbejdsnedlæggelser – tages højde for katastrofesituationer ved arbejdsnedlæggelser på sygehuse og plejehjem.

I fortrykket af folketingets forhandlinger 1978–79, sp. 13224, har hr. Glistrup den 18. september 1979 fået et svar angående samme sag, som lovforslaget drejer sig om, fra den daværende indenrigsminister. Der står her:

»I tilknytning til de gældende hovedaftaler mellem arbejdsgiverne (Amtrådsforeningen i Danmark, Københavns og Frederiksberg kommuner samt staten) og arbejdstagernes faglige organisationer på sygehusområdet er der for så vidt angår overenskomstmæssige arbejdsstandsninger indeholdt protokollater, hvorefter der i tilfælde af en arbejdsstandsning skal indgås aftaler, der som minimum sikrer det nødvendige beredskab inden for de områder, der vil blive berørt af en arbejdsstandsning.«

Dermed må man egentlig sige, at det er bekendt for alle, at vore hovedaftaler i de fleste tilfælde tager hensyn til en katastrofesituation på sygehuse og plejehjem. Det er også bekendt, at der alle vegne er en forståelse for, at der er noget, der hedder de livsnødvendige områder, som skal holdes i gang, uanset at der kan være faglige konflikter.

Vi bryder os fra venstres side ikke om at kriminalisere det, der er fagretlige områder, og vi vil også mene, at hvis vi først tager fat på den vej at kriminalisere ét område, hvor standser vi så? Det må være ønskeligt, at det er bestemmelserne i hovedaftalerne, der sik-